

Isten népének állapota

A misszionáriusi lelkület hiánya

Nagyon csekély mértékben van jelen a misszionáriusi lelkület a szombatünnepelő adventisták között. Ha a lelkészek és a nép igazán felébrednének, nem ülnének közömbösen a helyükön, miközben Isten megtisztelte őket azzal, hogy törvénye letéteményeseinek tette meg őket, elméjükbe vésve és szívükbe írva azt. (Testimonies, III, 202.) {ChS 35.1}

Az igazi misszionáriusi lelkület, ami oly felmagasztalttá tesz egy hitvallást, elhagyta a gyülekezetet; szívükben nem ég immár a lelkekért érzett szeretet, sem a vágy, hogy Krisztus nyájába vezessék őket. Buzgó munkásokra van szükségünk. Nincs talán válasz a mindenfelől érkező kiáltásra: „Jöjjetek át és segítsetek nekünk!”? (Testimonies, IV, 156.) {ChS 35.2}

A menny megmutatta nekem, hogy népünk fogyatkozásban levő. Munkánk nem áll összhangban hitünkkel, ami arról tesz bizonyosságot, hogy a halandóknak valaha adott legünnepélyesebb és legfontosabb üzenet hirdetésének idején élünk. Ám hiába vagyunk teljességgel tisztában e ténnyel, igyekezetünk, buzgóságunk és önfeláldozás lelkülete nem említhető egy lapon a mű jellegével. Fel kell ébrednünk halottainkból, és Krisztus fog életet lehelni belénk. (Testimonies, II, 114.) {ChS 35.3}

A szívem sajog, amikor arra gondolok, mennyire kevésbé érzékelik gyülekezeteink ünnepélyes számadási kötelezettségüket Isten előtt. Nem csak a lelkészek számítanak katonáknak, hanem minden férfi és nő, aki besorozást nyert Krisztus seregébe. Vajon készek elfogadni egy katona életvitelét, ahogy az Üdvözítő is az önmegtagadás és áldozathozatal példáját adta nekik? Milyen önfeláldozásról tettek bizonyosságot gyülekezeteink úgy egészben? Adhattak ugyan pénzbeli adományokat, önmagukat azonban visszatartották. (General Conference Bulletin, 1893, 131.) {ChS 35.4}

Krisztus hitvalló követői közül sokan nem érznek nagyobb kötelességtudatot a lelkek iránt, mint amelyet a világ érez. A szem kívánsága, az élet büszkesége, a hivalkodás és a kényelem szeretete választja el a hitvalló keresztényeket Istentől, és a misszionáriusi lelkület a valóságban kevesekben található meg. Vajon mit lehetne tenni azért, hogy Sion e bűnöseinek felnyíljon a szeme, és a képmutatók megremegjenek? (General Conference Bulletin, 1893, 132.) {ChS 35.5}

Létezik egy embercsoport, amelyet Méroz ábrázol. A misszionáriusi lelkület soha nem érintette meg őket. A külhoni missziók felhívásai nem rázták fel őket a cselekvésre. Hogyan adnak számot Isten előtt az ilyenek, akik semmit nem tesznek ügyéért – semmit, hogy lelkeket nyerjenek Krisztusnak? Ők fogják majd szembetalálni magukat ezzel a kárhózzátással: „gonosz és rest szolga”. (Historical Sketches, 290.) {ChS 36.1}

Annak ábrázolására, hogy milyen mulasztást követtek el azzal, ha nem veszítik ki részleteket Isten művéből, ami pedig kiváltságotok, Isten ezen Igékhez irányított: „Átkozzátok Mérozot – mondta az Úr követe –, átkozva átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, az Úrnak segélyére vitézei közé.” (Testimonies, II, 247.) {ChS 36.2}

Önelégült emberek

Az Úr elémtárt egy olyan embercsoportot, amely tudatában van annak, hogy nemes indítékokkal, áhítatos érzelmekkel rendelkeznek és szeretnek jót cselekedni; ugyanakkor mégsem tesznek semmit. Elbizakodottak, és azzal hízelegnek maguknak, hogy ha lenne rá alkalmuk vagy a körülményeik kedvezőbbben alakulnának, nagyszerű és jó munkát végezhetnének. Ők azonban állandóan az alkalmat várják. Megvetik annak a százalmas, fősvény embernek a beszűkült gondolkodásmódját, aki vonakodik némi alamizsnát adni a szűkölködőknek. Látják, hogy az énnel él, s nem bújik ki a bőréből, hogy jót tegyen másokkal és áldást nyújtson a befolyás és az anyagi javak talentumaival, amiket reá bíztak, hogy éljen – nem pedig, hogy visszaéljen – velük, nem hagyva, hogy a rozsdá egye meg, sem pedig, hogy eltemetve heverjen a földben. Akik átengedik magukat fősvényességüknek és önzésüknek, számon kérhetők zsugoriságukért és felelősek helytelenül használt talentumaikért. De náluk is inkább felelősek azok, akik nemes indítékokkal bírnak, és

természet szerint gyorsan különbséget tudnak tenni a lelki dolgok között, ha tétlenül ülnek, s várják az alkalmat, amiről azt gondolják, hogy még nem jött el, mindazonáltal szembeállítják tettekkészségüket a zsugori hajlandóságával, amiből arra következtetnek, hogy helyzetük kedvezőbb, mint aljas lelkületű szomszédaiké. Ezzel csapják be meg magukat. Bizonyos tulajdonságokkal pusztán rendelkeznek, de nem használják azokat, csak növelik felelősségüket. Ha csupán tartogatják Mesterük talentumait, halmozzák, de nem hasznosítják azokat, állapotuk nem jobb, mint azoké a szomszédaiké, akiket a lelkük ilyen lekicsinylőn néz. „Tudtad a te Urad akaratát, és mégsem cselekedted.” (Testimonies, II, 250–251.) {ChS 36.3}

Sátáni halálos kábultság

Isten népének ébernek kell maradnia és fel kell ismernie az idők jeleit. Krisztus eljövételének jelei túlságosan egyértelműek ahhoz, hogy kételkedjünk bennük. E dolgokat látva pedig mindenkinek, aki az igazságot vallja, élő igehirdetőnek kell lennie. Az Úr mindenkit felszólít, a lelkeseket és a népet egyaránt, hogy ébredjenek fel. Az egész menny izgatott. A földi történelem jelenetei gyorsan lezárulnak. Az utolsó napok veszedelmei között élünk. Előttünk ennél is nagyobb veszélyek leselkednek ránk, de mi nem vagyunk ébren. Ijesztő a tétlenség és a buzgóság hiánya Isten ügyében. Ez a halálos kábultság Sátántól ered. (Testimonies, I, 260–261.) {ChS 37.1}

A hitetlenség mint halotti szemfedél veszi körül gyülekezeteinket, mivel nem használják a talentumokat, amiket Isten adott nekik, azzal, hogy továbbadják a világosságot azoknak, akik nem ismerik a drága igazságot. Az Úr felszólítja a lelkeket, akik bocsánatot nyertek, és akik örvendeznek a világosságban, hogy ismertessék meg másokkal az igazságot. (General Conference Bulletin, 1893, 133.) {ChS 37.2}

Sátán most arra törekszik, hogy Isten népét a tétlenség állapotában tartsa, hogy eltántorítsa őket attól, hogy az igazság terjesztésében ők is megtegyék a magukét, hogy aztán amikor megmértetnek a mérlegen, híjával találtassanak. (Testimonies, I, 260.) {ChS 37.3}

Az emberek veszélyben forognak. Nagy sokaság jár a pusztulás útján. Krisztus hitvalló követői közül mégis milyen kevesen viselnek terheket ezekért a lelkekért. Egy világ sorsa kerül a mérlegre. E tény azonban alig indítja meg még azokat is, akik vallják, hogy hisznek a halandóknak valaha adott legnagyobb horderejű igazságban. Nagy a hiány abból a szeretetből, ami Krisztust arra indította, hogy elhagyja mennyei otthonát és magára vegye az emberi természetet, hogy az emberi természet elérje az emberi természetet, és az emberit az istenihez vonja. Van egy kábulat, egy bénultság Isten népén, ami meggátolja őket abban, hogy megértsék, milyen feladat is vár rájuk ebben az órában. (Christ's Object Lessons, 303.) {ChS 37.4}

Sátán a hitvalló keresztények unott és álmos egykedvűségét használja fel seregei megerősítésére, valamint hogy lelkeket nyerjen meg magának. Sokan, akik úgy gondolkoznak, hogy habár ténylegesen nem végeznek munkát Krisztusért, azért az ő oldalán vannak, és ezzel arra nyújtanak módot az ellenségnek, hogy mások előtt területeket foglaljon el és előnyre tegyen szert. Azzal, hogy nem válnak a Mester szorgalmas munkásaivá, és feladatokat hagynak elvégezetlenül és szavakat kimondatlanul, lehetővé teszik Sátánnak, hogy uralomra jusson azon lelkek felett, akiket nekik kellett volna megnyerniük Krisztusnak. (Christ's Object Lessons, 280.) {ChS 38.1}

A Szentírást tanulmányozva aggódom Isten mai Izraeléért. Az Úr figyelmezteti őket, hogy tartózkodjanak a bálványimádástól. Félek, hogy álomban szenderegnek, és annyira e világ ábrázata szerint valók, hogy alig-alig lehet különbséget tenni azok között, akik a mennyei Fenséget követik és akik nem szolgálják őt. A távolság egyre nő Krisztus és az ő népe között, miközben egyre csökken közöttük és a világ között. A Jézus hitvalló népe és a világ közti megkülönböztető jegyek jóformán eltűntek. Az ősi Izraelhez hasonlóan a körülöttük levő nemzetek utálatosságai után járnak. (Testimonies, I, 277.) {ChS 38.2}

Gyengülő lelki ítélőképesség

Nem csupán a világban látjuk annak eredményét, hogy a gyülekezet elhanyagolja a Krisztus seregében való szolgálatot. E hanyagság eredményeképpen egy egész lelkiállapot szüremkedett be a gyülekezetbe, amely elhomályosította Isten művének magas és szent érdekeit. A bíráló és a keserűség szelleme talált utat közénk, miközben sokak lelki ítélőképessége elhalványult. Krisztus ügye emiatt nagy veszteséget szenvedett.

(Testimonies, VI, 297.) {ChS 38.3}

Szívem szomorúsággal telik meg, amikor népünk állapotára gondolok. Az Úr nem zárta be előttünk a mennyet, ám a mi folyamatosan lecsúszó életvitelünk elválasztott bennünket tőle. Büszkeség, kívánság, a világ szeretete uralta el a szíveket, a kiűzetés és a kárhoztatás félelmét nem ismerve. Súlyos és vakmerő bűnök találtak otthonra közöttünk. Mégis az az általános vélekedés, hogy a gyülekezet fejlődik, és mindenütt békesség és lelki virágzás honol. A gyülekezet elfordult Krisztusnak, az ő vezetőjének követésétől, és rendíthetetlenül hátrál vissza Egyiptomba. Mindazonáltal kevesen aggodalmaskodnak vagy döbbennek meg saját lelki erejük hiánya miatt. Az Isten Lelke bizonyágtételeivel szembeni kétely, sőt hitetlenség terjed mindenütt gyülekezeteinkben. Sátán akarta ezt. (Testimonies, V, 217.) {ChS 38.4}

A lelki gyengeség állapota

Felhalmozott világosság áradt Isten népére, de sokan hanyagolták el a menny követését, emiatt pedig lelkileg nagyon legyöngült állapotba kerültek. Az Úr népe nem az ismeret hiánya miatt vész el. Nem azért éri majd a kárhoztatás, mert nem ismerik az utat, az igazságot és az életet. Az igazság, amely eljutott az értelmükig, a világosság, amely kiáradt a lélekre, ámde amit aztán elhanyagoltak vagy elutasítottak, az fogja kárhoztatni őket. Azok, akik soha nem bírtak azzal a világossággal, amit visszautasíthattak volna, nem lesznek kárhoztatva. Mi egyebet lehetett volna még tenni az Úr szőlőjéért? Világosság, drága világosság árad Isten népére, de ami csak akkor nyújtja nekik az üdvösséget, ha elfogadják az általa felkínált kegyelmet, és teljesen kiélik, miközben a sötétségben élőknek továbbadják azt. (Testimonies, II, 123.) {ChS 39.1}

Mennyei szemgyógyító írra van szükség

A gyülekezeteknek szükségük van arra, hogy mennyei szemgyógyító írral kenjék meg szemüket, hogy meglássák azt a sok lehetőséget maguk körül, amellyel Istennek szolgálhatnak. A Megváltó újra és újra felszólítja népét, hogy menjen ki a főutakra és a mellékösvényekre, és kényszerítsék az embereket bejönni, hogy az ő háza megteljen. Mindazonáltal a saját kapuikon belül is vannak családok, amelyek iránt nem tanúsított kellő érdeklődést, ami alapján azt gondolhatták volna, hogy gondot visel a lelkükről. Ennek a hozzánk legközelebb lévő munkának a felvállalására szólítja fel az Úr most a gyülekezetet. Nem állhatunk tétlen, mondván: „De kicsoda az én felebarátom?” Emlékeznünk kell arra, hogy az a felebarátunk, akinek szüksége van az együttérzésünkre és segítségünkre. Felebarátunk minden lélek, akit az ellenség megsebzett és összetört. Felebarátunk mindenki, aki Isten tulajdona. Krisztusban eltűnnek az olyan különbségek, mint amelyeneket a zsidók tettek arra vonatkozóan, hogy ki számít felebarátnak. Nincs területi választóvonal, mesterséges különbségtétel, nincs kaszt és nincs arisztokrácia. (Testimonies, VI, 294.) {ChS 39.2}

Vakbuzgóság és hideg formaiság

Sátán most teljes megnyerő és hitető hatalmával munkálkodik, hogy eltérítse az embereket a három angyal üzenetétől, amelyet nagy hatalommal kell hirdetni. Amikor az ellenség azt látja, hogy Isten áldást áraszt népére és felkészíti őket a sátáni hitetések felismerésére, mesteri hatalommal dolgozik azon, hogy egyeseket vakbuzgóságba, másokat hideg formaiasságba vigyen, hogy ily módon arathassa le magának a lelkeket. Itt az idő, amikor szüntelenül vigyázni kell. Vigyáznunk kell az első lépésnél, amit Sátán netán köztünk tenne meg. (Review and Herald, 1893. január 24.) {ChS 40.1}

Gyülekezeteinkben léteznek erkölcsi jéghegyek. Van egy csomó formai hívó, akiknél lenyűgöző a látszat, mégsem tudnak a világ világosságaként ragyogni. (Review and Herald, 1891. március 24.) {ChS 40.2}

Az önzés beszűkít

A menny megmutatta nekem, hogy az ok az, amiért Isten népe nem rendelkezik lelki látásmóddal és több hittel, hogy az önzés beszűkíti őket... Az Úr nem gyönyörködik összejöveteleitek sokaságában. Sem az imák tömegében nem, hanem a jó cselekvését kedveli: azt, ha a jót cselekszitek, és a jót is jókor. (Testimonies, II, 36.) {ChS 40.3}

Irigység

Mégis sokan utasítják el a megtérést. Nem akarnak a mennyei úton járni, és amikor Isten ügyének előmozdítása céljából önkéntes adakozásokra hangzik felhívás, sokan csüngnek önző módon földi javaikon. Ezek az irigy emberek el fognak különülni a hívők csoportjától. (Testimonies, IX, 126.) {ChS 40.4}

Húsból egy sincs felkészülve

Ünnepélyesen kijelentem a gyülekezetnek, hogy azok között, akiknek neve be van írva a gyülekezeti könyvbe, húsból egy sincs felkészülve földi történetük lezárására, és annyira Isten és reménység nélkül valók a világon, mint a közönséges bűnös ember. Hitvallásuk szerint az Urat szolgálják, mindazonáltal buzgóbban követik a mammont. Ez a fél szívvel végzett munka inkább Krisztus folyamatos tagadása, mint az Üdvözítő megvallása. Oly sokan hozták be a gyülekezetbe megfélemtelen, nyers lelkületüket; lelki ízlésüket megromtották az erkölcstelen és lealacsonyító, romlott cselekedeteik, lélekben, szívben, szándékban a világot ábrázolják, megerősítik magukat buja szokásaikban, és teljesen megcsalják magukat hitvalló keresztény életükben. Úgy élnek, mint a bűnösök, de azt állítják, hogy keresztények! Akik keresztényeknek vallják magukat, és megvallják Krisztust, ki kell jönniük közülük, és nem illehetnek tisztátalan, és el kell különülniük... {ChS 41.1}

Leteszem a tollamat, és imában emelem fel lelkemet, hogy az Úr leheljen életet a visszaeső gyülekezetébe, amely olyan, mint a megszáradt csont, hogy feléledjen. A vég közel, oly lopva, észrevétlenül, zajtalanul lép meg bennünket, mint a tolvaj nesztelen léptei éjjel, hogy rajta üssön a vigyázatlan és készületlen alvókon. Bár kiárasztaná az Úr Szentlelkét a szívekre, akik most kényelemben érzik magukat, hogy ne aludjanak tovább, ahogy mások, hanem legyenek józanak és vigyázzanak. (General Conference Bulletin, 1893, 132-133.) {ChS 41.2}

Megújulásra és reformációra van szükség

A keresztényeknek fel kell készülniük arra, amely hamarosan mint egy elemi erejű, váratlan történés tör rá a világra. A felkészülésnek Isten Igéjének szorgalmas tanulmányozásából kell állnia, majd pedig abból, hogy igyekezzenek összhangba hozni életüket annak elveivel... Isten megújulásra és reformációra hív el. (Prophets and Kings, 626.) {ChS 41.3}

Valamennyi szükségletünk közül a legnagyobb és a legsürgetőbb, hogy éledjen meg közöttünk az igaz istenfélelem. Elsődleges teendők az erre való törekvés kell, hogy legyen. (Review and Herald, 1887. március 22.) {ChS 41.4}

Eljött az ideje annak, hogy mélyreható reformáció menjen végbe. Amikor elkezdődik e megújulás, az ima lelkülete fog mozgatni minden hívőt, és számúzi az egyenetlenség és viszály lelkét a gyülekezetből. (Testimonies, XIII, 251.) {ChS 42.1}

Megújulásnak és reformációnak kell végbemennie a Szentlélek irányítása alatt. A megújulás és a reformáció két külön dolog. A megújulás a lelki élet megújítását, az elme és a szív erőinek megelevenedését, a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció a gondolkodásmód, az elméletek, a szokások és az életgyakorlatok átalakulását jelenti. A reformáció csak akkor termi meg az igaz élet jó gyümölcsseit, ha összekapcsolódik a Lélek megelevenítő erejével. A megújulásnak és a reformációnak el kell végezniük kijelölt munkájukat, és eközben kéz a kézben kell haladniuk. (Review and Herald, 1902. február 25.) {ChS 42.2}

Nem szólít fel vajon a Szentírás egy annál tisztább és szentebb munkára, mint amelyet mostanáig láttunk? Isten felhívja azokat, akik készen állnak arra, hogy a Szentlélek irányítása alá helyezték magukat, hogy mélyreható reformáción menjenek át. Válságot látok magunk előtt, és az Úr felszólítja munkáit, hogy álljanak a harc vonalába. Minden léleknek mélyebben és igazabb módon kell odaszentelődnie Istennek, mint hogy tették azt az utóbbi években... Nagy benyomást gyakoroltak rám a jelenetek, amelyek az új folyamán vonultak el előttem. Egy mozgalmat láttam - egy megújulást - előrehaladni sok helyen. Népünk, Isten felhívásának engedve, mindinkább beállt a csatasorba. (General Conference Bulletin, 1913. május 19., 34.) {ChS 42.3}

Éjjeli látásban az Isten népe közötti nagy reformációs mozgalom jelenetei vonultak el előttem. Sokan dicsérték az Urat. A betegek meggyógyultak, és egyéb csodák is végbementek... Százakat és ezreket láttam, amint családokat keresnek fel és megnyitják számukra Isten szavát. Szíveket győzött meg a Szentlélek hatalma, és az igazi megtérés lelke nyilvánult meg. Mindenfelé kapukat nyitottak meg az igazság hirdetésének. A világot, úgy tűnt, a mennyei befolyás világosította meg. Isten igaz és alázatos népe által nagy áldásokban részesült. (Testimonies, IX, 126.) {ChS 42.4}

Isten népe között nagy szükség van reformációra. A gyülekezet mostani állapota kérdést vet fel: ez a helyes képvisellete annak a személynek, aki életét adta értünk? (Testimonies, III, 474.) {ChS 43.1}

Amikor a közömbösség és a restség szégyenfoltja letöröltetik a gyülekezetről, az Úr Lelke kegyelmesen meg fog nyilatkozni. Isteni hatalom fog megnyilvánulni. A gyülekezet meglátja majd a Seregek Urának gondviselő munkálkodását. Az igazság világossága tiszta, erős sugarakban fénylik, és miként az apostolok korában, sok lélek fordul a tévelygésektől az igazsághoz. A Föld fényleni fog az Úr dicsőségétől. (Testimonies, IX, 46.) {ChS 43.2}

Végzetes késelem

A menny megmutatta nekem, miszerint Isten népe arra vár, hogy változás menjen végbe - egy kényszerítő erő, amely hatalmába keríti őket. De csalódní fognak, mert tévednek. Nekik kell lépniük: nekik maguknak kell megragadniuk a munkát, és buzgón kiáltaniuk Istenhez, hogy igaz ismeretet nyerjenek saját magukról. A szemünk előtt lejátszódó jelenetek eléggé nagy horderejük ahhoz, hogy felébredjenek bennünket, s az igazság otthonra leljen azok szívében, akik figyelnek. A Földön hamarosan beérik az aratnivaló. (Testimonies, I, 261.) {ChS 43.3}

Másrészt vannak egyesek, akik ahelyett, hogy kihasználnák a jelen lehetőségeket, kezüket ölbe téve várnak a lelki megújulás valamely különleges alkalmára, amely révén a képességük, hogy felnyissák mások szemét, nagy mértékben gyarapszik. Elhanyagolják a jelen kötelességeit és kiváltságait, és engedik, hogy világosságuk halványan égjen, miközben olyan időre várnak, amikor úgy válhatnak azoknak a különleges áldásoknak részeseivé, amelyek átalakítják és alkalmassá teszik őket a szolgálatra, hogy az a részükről nem igényel semmilyen erőfeszítést. (The Acts of the Apostles, 54.) {ChS 43.4}

Nem termelnek, csak fogyasztanak

Krisztus hitvalló követői a mennyei mindenség próbája alatt állnak: azonban fagyos hitbuzgalmuk és az Isten szolgálatában tanúsított halovány erőfeszítéseik hűtleneknek mutatják őket. Ha az, amit tesznek, lenne a legtöbb, ami tőlük telhet, nem lenne rajtuk kárhóztatás. Csakhogy ha a szívüket-lelküket belevinnék a munkába, sokkal többet végezhetnének el. Tudják, és a világ is tudja, hogy nagy mértékben elvesztették az önmegtartózkodás és a kereszthordozás lelkületét. Sok van a rovásán azoknak, akiknek neveit beírják a mennyei könyvekbe. Nem termelnek, csak fogyasztanak. Sokan homályosítják el Isten dicsőségét, takarják el szépségét, akadályozzák meg tiszteletét azok közül, akik Krisztusról neveztetnek. Sokan vannak, akiknek nevei benne vannak a gyülekezet könyvében, de akik nem Jézus szabálya szerint járnak. Ezek nem törődnek az Üdvözítő tanításával és nem végzik az ő munkáját. Ezért aztán az ellenség irányítása alatt állnak. Mivelhogy nem tesznek jót, felmérhetetlen károkat okoznak. Minthogy befolyásuk nem az élet illata az életre, hanem a halál illata a halálra. (Christ's Object Lesson, 303-304.) {ChS 43.5}

A parancsolat megtartása a bűn leple

Hasonló a veszély ma is a nép között, amely vallja, hogy Isten törvényének letéteményese. Túllontúl hajlamosak azzal hízelegni maguknak, miszerint az a tény, hogy ők megtartják a parancsolatokat, megőrzi őket az isteni igazságszolgáltatás hatalmától. Elutasítják, ha megfeddik őket a gonosz miatt, és azzal vádolják Isten szolgáit, hogy túlzott buzgalommal akarják kirekeszteni a bűnt a táborból. Egy bünygűlölő Úr szólítja meg azokat, akik vallják, hogy megtartják az ő törvényét, hogy távozzanak el a gonosz minden formájától. A bűnbánat elhanyagolása és az ő Igéjének való engedelmesség ugyanolyan súlyos következményekkel jár Isten mai népére nézve, mint amilyen súlyos kihatással volt ugyanez a bűn az ősi Izraelben. Létezik egy határ, ami

után nem fogja immár halogatni ítéletét. (Testimonies, IV, 166–167.) {ChS 44.1}

Holtak törvényszegéseikben és bűneikben

Ma a gyülekezeteinket alkotó emberek nagy része holt törvényszegéseiben és bűneiben. Úgy járnak körbe-körbe, mint az ajtó a sarkán. Éveken keresztül hallgatták önelégülten a lelket felrázó legkomolyabb igazságokat, de nem ültették át azokat a gyakorlatba. Ezért is egyre kevésbé érzékenyek az igazság drága voltára... Ugyan vallást tesznek a hitről, de tagadják az istenfélelem erejét. Ha továbbra is megmaradnak ebben az állapotban, az Úr el fogja vetni őket. Maguk teszik alkalmatlanokká önmagukat arra, hogy az ő szent családjának tagjaivá válhassanak. (Testimonies, VI, 426–427.) {ChS 44.2}

Emberi moralizálók

Sokan azok közül, akik keresztényeknek nevezik magukat, emberi moralizálók. Visszautasították az ajándékot, ami egyedül teheti képessé őket arra, hogy Krisztusnak a világ előtti képviselőjével tisztességet szerezzenek. A Szentlélek munkája idegen számukra. Nem cselekvői az Igének. A mennyei elvek, amelyek megkülönböztetik azokat, akik egyek a Megváltóval, azoktól, akik a világot követik, nem kivehetetlenek. Krisztus hitvalló követői többé nem mondhatók az ő választott és kiváltképpen való népének. Nem észlelhető választvonal. Az emberek behódolnak a világnak, életgyakorlatainak, szokásainak, önzésének. A gyülekezet a törvény áthágásával átpártolt a világhoz, holott a világnak kellett volna csatlakoznia a gyülekezethez a törvény iránti engedelmséggel. A gyülekezet nap mint nap alakul át a világ képmására. (Christ's Object Lesson, 315–316.) {ChS 45.1}

A bejegyzés, amelyre folt került

Sokaknál van meg az istenfélelem látszata, nevük be van jegyezve a gyülekezet könyvébe, a róluk készült mennyei feljegyzésre azonban folt került. Az őrzőangyal hűségesen megörökítette tetteiket. Minden önző cselekedetet, minden rossz szót, minden elvégzetlen kötelességet, minden titkos bűnt, minden ravasz képmutatást beír az őrzőangyal a mennyei könyvbe. (Testimonies, II, 442.) {ChS 45.2}

Kimerült teherhordozók

Minthogy némelyek nem veszik magukra azokat a terheket, amiket felvehetnének, és nem végzik el azokat a munkákat, amiket el kellene végezniük, a munka azon keveseknek, akik felvállalják, már túl nagy. Ők látják, milyen sok az elvégzendő feladat, ezért túlhajtják magukat, és hamar kimerülnek. (Testimonies, II, 645.) {ChS 45.3}

Akik képtelenek értelmesen érvelni a hitük mellett

Sokan vallják, hogy hisznek az erre az időre szóló igazságban, de ők mégis híjával fognak találni. Elhanyagolták a nagyobb horderejű kérdéseket. Megtérésük felületes, nem mély, nem komoly, nem alapos. Nem tudják, miért hisznek az igazságban, csak azért hisznek benne, mert mások is így tesznek, és ezért magától értetődőnek veszik, hogy ez az igazság. Képtelenek értelmesen megokolni, miért hisznek... Másokat nem világosítottak fel és nem okultak tapasztalataikból vagy ismereteikből, amelynek megszerzése viszont kiváltságuk és kötelességük volt. Erő és állhatatosság van az igaz lelkű hitvallókkal. (Testimonies, II, 634.) {ChS 45.4}

Néhányan nyomon fogják követni a jövődölések teljesedését

Istennek van egy népe a Földön, amely hitben és szent reménységben követi nyomon a gyorsan teljesedő jövődöléseket, és igyekszik megtisztítani lelkét azzal, hogy engedelmeskedik az igazságnak, nehogy, amikor Krisztus megjön, menyegzői ruha nélkül találja őt. (Testimonies, IV, 307.) {ChS 46.1}

Egy mély benyomást keltő álom

Az 1886. szeptember 29-én kapott álom szerint egy nagy társasággal voltam együtt, amely erdei gyümölcsöt indult szedni. A társaságban sok szedésben segédkező fiatal férfi és nő volt. Úgy tűnt, egy városban jártunk, mivel nagyon kevés volt az üres terület, de a település körül tágas mezőket, gyönyörű ligeteket és művelt kerteket láttunk. Társaságunk szükségleteire egy élelmiszerral megrakott szekér ment előttünk. {ChS 46.2}

A szekér nemsokára megállt, és a csapat elszéledt minden irányba a gyümölcs keresésére. Körülöttünk minden irányban magas és alacsony bokrok voltak, telis-tele gyönyörű, nagy szemű feketeáfonyával. Az emberek azonban túl messze keresgéltek, és nem látták meg ezeket. Én ott a közelben kezdtem szedegetni, de nagy gondossággal, nehogy leszedjem a zöld szemeket is, amelyek annyira elvegyültek az érett gyümölcssel, hogy egy fűtről egy vágó két szemet tudtam csak letépní. {ChS 46.3}

Néhány szép nagy szem a földre esett, és félig már megették a férgek és a rovarok. Arra gondoltam: „Ó, ha már korábban bejártuk volna ezt a területet, mindezt az értékes gyümölcsöt megmenthettük volna! De már késő! Azért ezeket is felszedem a földről, és majd meglátom, van-e jó közöttük. Még ha az egész bogyo tönkrement is, legalább meg tudom mutatni a testvéreknek, mennyit találhattak volna, ha nem késnek ennyit.” {ChS 46.4}

A csapatból csak ketten vagy hárman őgyelegtek arra, ahol én járkáltam. Cseverésztek, és szemmel láthatóan módfelett el voltak foglalva egymás társaságával. Amikor megláttak engem, így szóltak: „Kerestünk mindenfelé, de nem találtunk gyümölcsöt.” Elképedtek, amikor meglátták a nálam levő mennyiséget. Így szóltam: „Van még szednivaló ezeken a bokrokon.” Elkezdtek szedni, de hamarosan abbahagyták, ezt mondva: „Nem igazságos, hogy mi is itt legyünk. Te találd a helyet, a gyümölcs is a tied.” Én azonban így feleltem: „Ez nem számít. Szedd le, amit találsz, mindegy, hogy hol. Istené a föld és a gyümölcs is az övé; a ti kiváltságotok az, hogy leszedjétek.” {ChS 47.1}

Úgy tűnt azonban, hogy nemsokára megint magamra maradtam. Majd mindegyre beszélgetésre és nevetgélésre lettem figyelmes a szekér irányából. Szóltam az ott levőknek: „Mit csináltok?” Így feleltek: „Nem találtunk gyümölcsöt, és mivel elfáradtunk és megéhezünk, gondoltuk, idejövünk a szekérhez és megebédelünk. Majd, ha pihentünk egy keveset, ismét felkerekedünk.” {ChS 47.2}

„De hát még nem is hoztatok semmit – válaszoltam nekik erre. – Megeszitek az összes ennivalónkat úgy, hogy nem gyűjtötök hozzá. Én most nem tudok enni, mert túl sok a szednivaló gyümölcs. Ti azért nem taláztatok, mert nem kerestetek elég közel. Nem a bokor külső részein lógnak, nem ott kell keresni. Igaz, nem szedhetitek marokszámra, de ha alaposan szétnéztek a zöld szemek között is, szebbnél szebbeket fogtok találni.” {ChS 47.3}

Kis kosaram nemsokára megtelt gyümölcssel, és odavitem a szekérhez. Így szóltam: „Életemben nem szedtem még ilyen szép gyümölcsöt, és itt találtam őket a közelben, míg ti kimerítetek magatokat azzal, hogy annyira távol keresgéltek sikertelenül.” {ChS 47.4}

Ekkor mindnyájan odajöttek, hogy megnézzék, amit szedtem. Így szóltak: „Ezek magas bokrokról valók, épek és jók. Nem gondoltuk, hogy a magas bokrokon is találhatunk valamit, ezért aztán az alacsonyan szedhető gyümölcsökre vadásztunk, de ilyet nem sokat találtunk.” {ChS 47.5}

Ekkor megkérdeztem tőlük: „Elrendeznétek ezt a gyümölcsöt, aztán velem tartanátok, hogy keressünk még gyümölcsöt a magas bokrokon is?” Ők azonban nem készültek semmivel a gyümölcs eltevésére. Voltak ott edények és zsákok bőven, ők azonban élelmiszer tárolására használták azokat. Belefáradtam a várakozásba, és megkérdeztem: „Nem gyümölcsöt szedni jöttetek? Ha igen, akkor miért nem készültetek fel a gyümölcs tárolására?” {ChS 47.6}

Valaki ezt felelte: „White testvérnő, igazából mi nem is számítottunk arra, hogy gyümölcsöt találunk ott, ahol annyi ház volt és oly nagy a jövés-menés; de mivel te annyira fontosnak tartottad a gyümölcsszedést, elhatároztuk, hogy veled tartunk. Arra gondoltunk, hogy hozunk magunkkal elég elemózsiát, és ha nem is találunk gyümölcsöt, akkor is élvezzük a pihenést.” {ChS 48.1}

Ezt válaszoltam: „Nem tudom megérteni az ilyen munkát. Vissza kell mennem újra és újra a bokrokhoz. A nap

már ugyancsak előrehaladt, mindjárt leszáll az est, amikor már nem tudunk gyümölcsöt szedni.” Néhányan velem jöttek, mások viszont ott maradtak a szekéren enni. {ChS 48.2}

Az egyik helyen egy kisebb társaság verődött össze, és nagyon lekötötte őket a beszélgetés valamiről, ami szemmel láthatóan nagyon érdekelte őket. Közelebb mentem, és láttam, hogy figyelmüket az egyik asszony karján ülő kisgyermek vonja magára. Így szóltam: „Kevés időtök van már csak, jobban tennétek, ha dolgoznátok, amíg lehet.” {ChS 48.3}

Sokak figyelmét elvonta, amikor egy fiatalember és egy ifjú nő versenyt futottak a szekérig. Ahogy odaértek, annyira elfáradtak, hogy le kellett ülniük és megpihentek. Mások is lehuppantak velük együtt a fűbe. {ChS 48.4}

Így telt el a nap, és nagyon keveset végeztünk. Legvégül ezt mondtam: „Testvéreim, ti ezt sikertelen vállalkozásnak nevezitek. Ha ti így dolgoztok, nem csodálkozom sikertelenségeteken. Sikertetek vagy kudarcotok azon múlik, hogyan ragadjátok meg a munkát. Itt vannak a gyümölcsök, mivel megtaláltam őket. Némelyek közületek hasztalan kerestek az alacsony bokrokra; mások kevés gyümölcsöt találtak; de a magas bokrok mellett elmentetek, egyszerűen azért, mert nem számítottatok rá, hogy azokon is találhattok gyümölcsöt. Látjátok, hogy az áfonya, amit szedtem, nagy szemű és érett. Nem sok idő múlva újabb gyümölcsök fognak beérni, és újra kimehetünk a bokrokhoz. Engem arra tanítottak, hogy így kell gyümölcsöt szedni. Ha a szekér közelében kerestetek volna, ti is ugyanúgy találtatok volna érett szemeket, ahogy én.” {ChS 48.5}

A lecke, amit ma nyújtottatok azoknak, akik épp, hogy csak tanulják, hogyan kell végezni ezt a fajta munkát, ők is meg fogják ismételni. Az Úr e sűrűn lakott vidék közepette helyezte el e gyümölcsstermő bokrokat, és elvárja, hogy találjátok meg őket. Ti azonban mind túlságosan belemerültetek az evésbe és a magatok szórakoztatásába. Nem azzal a komoly eltökéltséggel jöttetek ki a mezőre, hogy márpedig gyümölcsöt fogtok találni. {ChS 48.6}

Mostantól fogva nagyobb komolysággal és buzgósággal kell munkálkodnotok, és egészen más céltudatossággal, különben fáradozásaitokat soha nem kíséri siker. Azzal, hogy helyesen munkálkodtok, az ifjabb munkásoknak is megtaníthatjátok, hogy az evés és a pihenés kevésbé fontos. Nehéz volt kihozni a terepre a társzekeret, de ti többet gondoltatok a hozott eledelre, mint arra a gyümölcsre, amit nektek kellene fáradozásaitok eredményeképpen behoznotok. Szorgalmasaknak kell lennetek, gyorsaknak a hozzátok legközelebb beért gyümölcsök leszedésére, majd azután a távolabb levők megkeresésére. Ezután visszatérhettek és ismét munkálkodhattok közelebb. Így sikeresek lesztek.” (Gospel Workers, 136-139.) {ChS 49.1}

A próba, amin át kell esni

Az utolsó ünnepélyes munkában kevés nagy ember fog részt venni. Önelégültek, nem rendelik magukat alá Istennek, ezért ő nem tudja használni őket. Az Úr hűséges szolgálói a rostáláskor, a próbaidőben nyilvánvalók lesznek. Ők mind értékes emberek, akik most még rejtve vannak, és nem hajoltak meg a Baál előtt. Nem tettek szert arra a világosságra, amely oly erős sugarakkal ragyog rátok. De meglehet, a nyers és korántsem bizalomgerjesztő külsőn át a hamisítatlan keresztény jellem tiszta fényessége fog megnyilatkozni. Nappal hiába nézzük az eget, nem látjuk a csillagokat. Ott vannak az égbolton, szabad szemmel azonban nem lehet kivenni őket. Éjjel viszont igazi pompájukban szemlélhetjük mindet. {ChS 49.2}

Nincs messze az az idő, amikor minden lélek próba elé kerül... A gyülekezetben ekkor elválik az arany a salaktól. Az igazi istenfélelmet tisztán meg lehet majd különböztetni annak látszatától vagy hamis fényétől. Számos, ma még fényességéért csodált csillag fog kihunyni. A polyvát felhőként viszi el a szél még azokról a helyekről is, ahol csupa gazdag búzamezőket látunk. Akik magukra öltik a szentély ékességeit, de nem öltözködnek Krisztus igazságába, mezítelenségük rútságában fognak előtűnni. (Testimonies, V, 80-81.) {ChS 49.3}